

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยเรื่อง การศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างพื้นความรู้เดิมทางคณิตศาสตร์ กับประเภทของผู้ตรวจแบบฝึกหัดต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยจะเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นลำดับชั้น ดังนี้

1. ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ จำแนกตามพื้นความรู้เดิมทางคณิตศาสตร์และผู้ตรวจแบบฝึกหัด
2. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางและอัตราส่วนเอฟของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ระหว่างกลุ่มที่มีพื้นความรู้เดิมทางคณิตศาสตร์กับผู้ตรวจแบบฝึกหัดที่แตกต่างกัน
3. ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่มีพื้นความรู้เดิมทางคณิตศาสตร์ที่แตกต่างกันเป็นรายคู่

ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

A หมายถึง พื้นความรู้เดิมทางคณิตศาสตร์ แบ่งออกเป็น พื้นความรู้เดิมทางคณิตศาสตร์กลุ่มสูง (a_1) กลุ่มปานกลาง (a_2) และกลุ่มต่ำ (a_3)

B หมายถึง ผู้ตรวจแบบฝึกหัด แบ่งออกเป็น นักเรียนตรวจแบบฝึกหัดของตนเองโดยใช้แผ่นเฉลย (b_1) นักเรียนเปลี่ยนกันตรวจแบบฝึกหัดกับเพื่อนโดยใช้แผ่นเฉลย (b_2) และครูตรวจตามปกติ (b_3)

n หมายถึง จำนวนนักเรียนในแต่ละกลุ่ม

$\bar{X}$ หมายถึง คะแนนเฉลี่ยหรือค่ามัธยฐานเลขคณิต

S.D. หมายถึง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน

SS	หมายถึง	ผลบวกของส่วนเบี่ยงเบนยกกำลังสองเฉลี่ย (Sum of Squares)
MS	หมายถึง	ส่วนเบี่ยงเบนยกกำลังสองเฉลี่ย (Mean Squares)
F	หมายถึง	ค่าสถิติทดสอบเอฟ
df	หมายถึง	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degree of freedom)
*	หมายถึง	มีนัยสำคัญที่ระดับ .05
**	หมายถึง	มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

1. ค่าสถิติพื้นฐาน

ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ จำแนกตาม
พื้นฐานความรู้เดิมทางคณิตศาสตร์ และ ผู้ตรวจแบบฝึกหัด ปรากฏดังตารางที่ 7, 8 และ 9
ตามลำดับ

ตารางที่ 7 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ จำแนกตาม
พื้นฐานความรู้เดิมทางคณิตศาสตร์

พื้นฐานความรู้ เดิมทางคณิตศาสตร์	ค่าสถิติพื้นฐาน	n	$\bar{X}$	S.D.
กลุ่มสูง (a_1)		51	25.55	2.72
กลุ่มปานกลาง (a_2)		58	20.16	3.96
กลุ่มต่ำ (a_3)		46	13.24	3.62

จากตารางที่ 7 จะเห็นว่านักเรียนที่มีพื้นฐานความรู้เดิมทางคณิตศาสตร์อยู่ใน
กลุ่มสูงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงที่สุด คือ มีคะแนนเฉลี่ย 25.55
นักเรียนที่มีพื้นฐานความรู้เดิมทางคณิตศาสตร์อยู่ในกลุ่มปานกลาง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

วิชาคณิตศาสตร์รองลงมา คือ มีคะแนนเฉลี่ย 20.16 และนักเรียนที่มีพื้นฐาน
เดิมทางคณิตศาสตร์อยู่ในกลุ่มต่ำ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ต่ำที่สุด
คือ มีคะแนนเฉลี่ย 13.24

ตารางที่ 8 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ จำแนก
ตามผู้ตรวจแบบฝึกหัด

ผู้ตรวจ แบบฝึกหัด	ค่าสถิติพื้นฐาน	n	$\bar{X}$	S.D.
นักเรียนตรวจของตนเอง (b_1)		52	20.25	5.73
นักเรียนเปลี่ยนกันตรวจ กับเพื่อน (b_2)		51	19.00	6.41
ครูตรวจตามปกติ (b_3)		52	20.37	5.83

จากตารางที่ 8 จะเห็นว่านักเรียนที่ได้รับการตรวจแบบฝึกหัดโดยครูตรวจ
ตามปกติมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงที่สุด คือ มีคะแนนเฉลี่ย 20.37
นักเรียนที่ได้รับการตรวจแบบฝึกหัดโดยนักเรียนตรวจของตนเองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
วิชาคณิตศาสตร์รองลงมา คือ มีคะแนนเฉลี่ย 20.25 และนักเรียนที่ได้รับการตรวจ
แบบฝึกหัดโดยนักเรียนเปลี่ยนกันตรวจกับเพื่อนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์
ต่ำที่สุด คือ มีคะแนนเฉลี่ย 19.00

ตารางที่ 9 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ จำแนกตามพื้นฐานความรู้เดิมทางคณิตศาสตร์และผู้ตรวจแบบฝึกหัด

พื้นฐานความรู้เดิมทางคณิตศาสตร์	ผู้ตรวจแบบฝึกหัด	นักเรียนตรวจของตนเอง	นักเรียนเปลี่ยนกันตรวจกับเพื่อน	ครูตรวจตามปกติ (b_3)
		(b_1)	(b_2)	
กลุ่มสูง (a_1)	n	18	16	17
	$\bar{X}$	25.28	25.13	26.24
	S.D.	2.59	2.87	2.75
กลุ่มปานกลาง (a_2)	n	19	19	20
	$\bar{X}$	20.53	20.42	19.55
	S.D.	4.19	3.45	4.30
กลุ่มต่ำ (a_3)	n	15	16	15
	$\bar{X}$	13.87	11.19	14.80
	S.D.	3.56	2.61	3.76

จากตารางที่ 9 เมื่อพิจารณาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่มีพื้นฐานความรู้เดิมทางคณิตศาสตร์ อยู่ในกลุ่มสูง พบว่า นักเรียนที่ได้รับการตรวจแบบฝึกหัดโดยครูตรวจตามปกติมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงที่สุดคือ มีคะแนนเฉลี่ย 26.24 นักเรียนที่ได้รับการตรวจแบบฝึกหัดโดยนักเรียนตรวจของตนเองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์รองลงมา คือ มีคะแนนเฉลี่ย 25.28 และนักเรียนที่ได้รับการตรวจแบบฝึกหัดโดยนักเรียนเปลี่ยนกันตรวจกับเพื่อนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ต่ำที่สุด คือ มีคะแนนเฉลี่ย 25.13

นักเรียนที่มีพื้นฐานความรู้เดิมทางคณิตศาสตร์อยู่ในกลุ่มปานกลาง พบว่า นักเรียนที่ได้รับการตรวจแบบฝึกหัดโดยนักเรียนตรวจของตนเองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงสุด คือ มีคะแนนเฉลี่ย 20.53 นักเรียนที่ได้รับการตรวจแบบฝึกหัดโดยนักเรียนเปลี่ยนกันตรวจกับเพื่อนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์รองลงมา คือ มีคะแนนเฉลี่ย 20.42 และนักเรียนที่ได้รับการตรวจแบบฝึกหัดโดยครูตรวจตามปกติมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ต่ำที่สุด คือ มีคะแนนเฉลี่ย 19.55

ส่วนนักเรียนที่มีพื้นฐานความรู้เดิมทางคณิตศาสตร์อยู่ในกลุ่มต่ำ พบว่า นักเรียนที่ได้รับการตรวจแบบฝึกหัดโดยครูตรวจตามปกติมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงสุด คือ มีคะแนนเฉลี่ย 14.80 นักเรียนที่ได้รับการตรวจแบบฝึกหัดโดยนักเรียนตรวจของตนเองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์รองลงมา คือ มีคะแนนเฉลี่ย 13.87 และนักเรียนที่ได้รับการตรวจแบบฝึกหัดโดยนักเรียนเปลี่ยนกันตรวจกับเพื่อนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ต่ำที่สุด คือ มีคะแนนเฉลี่ย 11.19

2. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางและอัตราส่วนเอฟ (F-ratio) ของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ระหว่างกลุ่มที่มีพื้นฐานความรู้เดิมทางคณิตศาสตร์กับผู้ตรวจแบบฝึกหัดที่แตกต่างกัน ปรากฏดังตารางที่ 10

ตารางที่ 10 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนและอัตราส่วนเอฟ (F-ratio) ของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ระหว่างกลุ่มที่มีพื้นฐานความรู้เดิมทางคณิตศาสตร์กับผู้ตรวจแบบฝึกหัดที่แตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
พื้นฐานความรู้เดิม	3849.54	2	1924.77	161.20 ^{***}
ผู้ตรวจแบบฝึกหัด	45.85	2	22.93	1.92
ปฏิสัมพันธ์	95.77	4	23.94	2.01
ภายในกลุ่ม	1719.31	144	11.94	
รวม	5710.47	152		

** P < .01

ค่าวิกฤติ $F_{.01, 2, 144} = 4.78$

จากตารางที่ 10 จะเห็นว่าไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างพื้นฐานความรู้เดิมทางคณิตศาสตร์กับผู้ตรวจแบบฝึกหัดที่จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ และนักเรียนที่ได้รับ การตรวจแบบฝึกหัดโดยผู้ตรวจแตกต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนที่มีพื้นฐานความรู้เดิมทางคณิตศาสตร์แตกต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่ามัธยัมเลขคณิตเป็นรายคู่

ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่ามัธยัมเลขคณิตของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่มีพื้นความรู้เดิมทางคณิตศาสตร์แตกต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe) ภายหลังจากทดสอบรวมแล้วพบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติ ปรากฏดังตารางที่ 11

ตารางที่ 11 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่ามัธยัมเลขคณิตของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่มีพื้นความรู้เดิมทางคณิตศาสตร์แตกต่างกันเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe)

พื้นความรู้เดิม	คะแนนเฉลี่ย	กลุ่มต่ำ 13.24	กลุ่มปานกลาง 20.16	กลุ่มสูง 25.55
กลุ่มต่ำ	13.24	-	6.92 **	12.31 **
กลุ่มปานกลาง	20.16	-	-	5.39 **
กลุ่มสูง	25.55	-	-	-

** P < .01

จากตารางที่ 11 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่ามัธยัมเลขคณิตของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่มีพื้นความรู้เดิมทางคณิตศาสตร์แตกต่างกันเป็นรายคู่ ปรากฏว่าทุกคู่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่มีพื้นความรู้เดิมทางคณิตศาสตร์อยู่ในกลุ่มสูงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ สูงกว่านักเรียนที่มีพื้นความรู้เดิมทางคณิตศาสตร์อยู่ในกลุ่มต่ำ และสูงกว่านักเรียนที่มีพื้นความรู้เดิมทางคณิตศาสตร์อยู่ในกลุ่มปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่มีพื้นความรู้เดิมทางคณิตศาสตร์อยู่ในกลุ่มปานกลางมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ สูงกว่านักเรียนที่มีพื้นความรู้เดิมทางคณิตศาสตร์อยู่ในกลุ่มต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01